

Naar det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) anførte, at han havde henvendt sig til Carl Hansens Sagkyndighed, da han var Medlem af Kommissionen, synes det at være naturligt, at jeg henviser til Formanden for Fiskeriforeningen i de samme Farvande, som Carl Hansen er bedst kendt med, særlig med Hensyn til et Punkt, hvor der er den højeste Grad af Uenighed mellem Carl Hansen og Formanden for Fiskeriforeningen dernede. Det angaar Spørgsmaalet i § 12, med Hensyn til hvilket Carl Hansen endogsaa har indtaget en Særstilling i Bemærkningerne i Kommissionsbetænkningen, idet han mener, at det er urigtigt at paabyde, at Fiskerne skulle tage Kalven ud af Agnvaad-det. Dertil siger Formanden for denne Fiskeriforening, at hvor mange Røster der end maatte rejse sig mod det Ønske, der er fremsat i Lovforslaget, at Agnvaad ikke maa forsynes med Kalv, vil han i højeste Grad anbefale ikke at lytte til saadanne Røster, idet Brugen af Kalv i Agnvaad ikke kan tilraades, men kun kan forsvares af de Fiskere, som ville bruge Agnvaad til at gøre Skade med. De kunne akkurat lige saa godt fiske med Agnvaad, som der ikke er Kalv i. Han anfører, at det er en af de Opgaver, som skulle løses ved dette Lovforslag, selv om der ganske vist ikke er faa andre, som han nævner, og han haaber, at Lovgivningsmagten ikke vil tage Hensyn til de Ønsker, der paa dette Punkt ere komne frem fra et enkelt Medlem i Kommissionen.

Med Hensyn til andre Spørgsmaal er der selvfølgelig mange Ting i de Oplysninger, jeg har faaet, der staa lidt i Modstrid med Bestemmelserne i Lovforslaget, men jeg kan dog glæde den højtærede Landbrugsminister med at anføre, at hvad Hovedprincipperne og Lovforslaget i sin Helhed angaar, er Fiskeriforeningen derovre tilfreds. Selvfølgelig ønske de der ligesom alle andre Steder Aalegaardsretten ophævet, men man anfører samtidig, at det selvfølgelig ikke kan ske, og at man saa ikke kan se andet end, at den Forandring, der her er antydet, er et Fremskridt. Det mener jeg at burde anføre som et Bevis paa, at man der har taget praktisk paa Forstaaelsen af det Forslag, som her foreligger. Skulde jeg udtale noget Ønske paa de Fiskeres Vegne derovre, er det dette, at man paa Grundlag af det her foreliggende Forslag maatte komme til en retfærdig og tilfredsstillende Løsning af

det foreliggende Spørgsmaal. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

N. Andersen: Jeg antager, det er den højtærede Formands Mening, at denne Sag skal sluttes i Dag, og jeg skal derfor kun gøre et Par enkelte Bemærkninger, for det første angaaende de Udtalelser, der ere fremkomne om Lovforslagets § 4 med Hensyn til Bestemmelsen om Bundgarnsstader. Der staa Meningerne endnu ret stærkt mod hinanden, ikke alene her, men sikkert ogsaa blandt Fiskerne, Meningerne om, hvorvidt man skal blive ved den nuværende Ordning, som forleden blev præciseret af et æret Medlem, der sagde, at den, der kommer først til Mølle, faar først malet. Saaledes er Forholdet jo nu. Hvert Foraar ved Fisketidens Begyndelse, naar Bundgarnsstaderne skulle benyttes, er der en Kamp om, hvem der kommer først. Den, der først faar afmærket sin Plads, kan ikke drives bort af nogen anden, og det bør han naturligvis heller ikke kunne. Men nu mener man at træffe en bedre Ordning ved at bestemme, at denne Fortrinsret overhovedet kun erhverves een Gang og saa gælder fra Aar til andet, naar blot den paagældende sørger for at have sin Mærkepæl staaende i Land eller har en Bøje paa Vandet. Begge Ordninger lade ganske sikkert en Del tilbage at ønske, hvilken man end vælger. Jeg kunde derfor tænke mig, at man gik en helt anden Vej, at man gik til at bortleje de Bundgarnsstader, der overhovedet have Værdi, ikke for at skaffe Staten en Indtægt af dem, men for at holde Orden paa Tingene. De skulde saa selvfølgelig bortlejes enten for en længere Aarrække eller for et kortere Tidsrum af 5—10 Aar. Den Indtægt, Staten fik ved en saadan Bortleje af Bundgarnsstader, burde selvfølgelig, uagtet den ikke har stor Betydning, ikke blive i Statskassen, men beryttes til Fremme af Fiskeriformaal paa anden Maade. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vilde være den værste Ordning, fordi en hvilken som helst af de andre, hvad enten det bliver den nugældende eller den, der her er foreslaaet, vilde have sine Ulemper.

Det andet Punkt, jeg endnu en Gang vilde berøre, er det omkvæstionerede Spørgsmaal om Aalegaardsretten. Det blev fremhævet af forskellige Talere i Gaar og i Forgaars, navnlig af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Stub), at man skulde slet ikke have Skrupler eller